

69

СЪЮЗ
ИСТИНА

София 1142

Бул. "Евл.Георгиев" № 9

Тел. 66 64 63

ДО КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

С Т А Н О В И Щ Е

на Съюз "ИСТИНА" относно поставения пред Конституционния
съд проблем "Народен съд"

Подкрепяме изцяло мотивировката на Върховния съд, въз основа на която внася в Конституционния съд проблема за решение.

Наредбата-закон за Народния съд /НЗНС/ противоречи на Търновската конституция действаща по време на създаването и процедирането му. НЗНС противоречи на днес действащата Конституция на Република България /КРБ/. НЗНС противоречи на редица международни договори, по които България е страна, както и на общоприетите норми на международното право.

1. НЗНС е акт издаден от незаконна държавна институция в противоречие с предвидения от конституцията ред. Утвърдена е от регенти назначени от незаконно правителство в противоречие с предписанията на Търновската конституция /ТК/ - чл.27 от ТК. Регентите не отговарят на изискванията на чл.29 от ТК.

2. НЗНС противоречи на чл. 73 ал.2 от ТК, съобразно който "не могат да се създават изключителни съдилища или следствени комисии под никакъв предлог и под каквото и да е наименование". Подобна забрана има и в КРБ - чл. 119 ал.3: "Извънредни съдилища не се допускат."

3. Народният съд не е надлежен по смисъла на чл. 73 ал.1 от ТК, поради което не се полага да правораздава и налага наказания.

4. Чл.4 ал.2 от НЗНС предвижда присъждане в полза на държавата целия имот на осъдения или част от него. Прилаган е от Народния съд /НС/ безогледно и спрямо осъдени на минимален затвор и дори

спрямо условно осъдени. Противоречи на чл.75 ал.2 от ТК, както и на чл.17 ал.1 от КРБ: "Правото на собственост се гарантира и защитава от закона."

5. Съденето на министри от НС е в нарушение на чл.чл.155 - 159 от ТК. С тези членове ТК цели да предпази бивши управници от съдебно преследване от страна на противниците им, дошли на власт след тях. Съобразно ТК министрите могат да бъдат съдени само от Държавен съд по специален закон приет от Народното събрание.

6. Противоконституционно е съденето на народни представители от НС. Нарушен е чл.93 от ТК и чл. 69 от КРБ: "Народните представители не носят наказателна отговорност за изказаните от тях мнения и за гласуванията си в Народното събрание."

7. Съденето на регентите от НС противоречи на чл. 18 и чл. 154 от ТК. При малолетство на царя, регентите имат статут на държавен глава - политически неотговорни.

8. Съгласно чл.4 ал.2 от КРБ, "Република България гарантира живота, достойнството и правата на личността"...В нарушение на този член НС с присъдите си прикри престъпленията /убийства, измъчване, ограбване на български граждани/, извършени както преди, така и по време на действието му. Относно правата на хората, разпоредбите и действията на НС противоречат на чл.5 от Всеобщата декларация за правата на човека /ВДПЧ/ приета от Общото събрание на ООН на 10.12. 1948 г. и на чл. 7 от Международния пакт за граждански и политически права /МПГПП/ възпроизвеждащ вековно установени обичайни норми на общото международно право.

9. НЗНС предвижда наказателно преследване за деяния, които не са били престъпление по време на извършването им. Противоречи на чл.5 ал.3 от КРБ: "Никой не може да бъде осъден за действие или без действие, което не е било обявено от закона за престъпление към момента на извършването му". Противоречи и на чл.15 ст.1 от МПГПП

приет от Общото събрание на ООН на 16.12.1966 г. Ратифициран и обнародван в Държавен вестник /ДВ/ бр.43 от 28 май 1976 г.:

Член 15

1. Никой не може да бъде осъден за действие или бездействие, което не е представлявало престъпно деяние съгласно националното законодателство или международното право в момента на извършването му. Не може също така да се налага по-тежко наказание от онова, което е било предвидено в момента на извършването на престъплението. Ако след извършване на престъплението законът предвижда налагането на по-леко наказание, престъпникът ще се възползува от него.

Противоречи и на чл. 11 от ВДПЧ

10. Няколкостотин души осъдени от НС са били предварително избити в нарушение на чл.28 от КРБ. В тия случаи присъдите от НС са актове узаконяващи престъпления и прикриващи престъпници. В това отношение НЗНС противоречи и на чл.31 от КРБ както и на основен правен принцип утвърден от векове - смъртта на лицето погасява наказателната отговорност. В това отношение НС е уникам в историята на правораздаването. В тези случаи конфискационната присъда по същество е присъда над наследниците - неоспоримо невиновни хора. Ако спрямо покойника е имало основание да се заведе граждански иск, то нищо не е препятствало този иск да се движи по реда на гражданското съдопроизводство, т.е. да се привлекат наследниците на покойния да се уточни, дали те приемат наследството и пр. В това отношение целта на НЗНС е била да се даде простор за мъст и грабеж, както и псевдозаконно покритие на вече извършените грабежи и убийства без съд и присъда.

11. Следствените по НС са подлагани на жестоки изтезания не само за изтръгване на самопризнания, но и поради омраза и жажда за мъст. Нарушен е чл.29 ал.1 от КРБ и чл.31 ал.2 от същата. Също така - грубо нарушение на чл.5 от ВДПЧ.

12. Чл.2 т.4 от НЗНС предвижда наказания за деяния, които съгласно чл.39 ал.1 на КРБ са в обсега на гражданските права.

13. Много от присъдите на НС са лишени от индивидуална мотивировка - противоречие с чл.121 ал.1 от КРБ.

14. Относно защитата на подсъдимите НС е процедирали в много случаи в нарушение на чл.122 ал.1 от КРБ. По всички дела на НС обвиняемите и подсъдимите са били лишени от действителна защита във всички стадии на процеса. Това е в противоречие и с чл.14 т.1, 2, 3 буква б, г, д, ж от МПГШ; ^{/Приложение № 1/} както и на чл.10 от ВДПЧ, съгласно които всеки човек има право да бъде съден от компетентен, независим и безпристрастен съд. А НС бе некомпетентен, зависим и пристрастен:

а/. Предвидените наказания /чл.2 от НЗНС/ - временен или доживотен строг тъмничен затвор или смърт - не са отнесени към вида на престъплението. Изключена е възможността за справедливост - различни състави на НС дават различни присъди за еднакви деяния. Създадени са условия за произвол облечен в законови одежди.

б/. НЗНС определя за съдии /"народни съдии"/ "пълнолетни български поданици от двата пола избрани от ОФ комитетите измежду най-добрите граждани от градове и села". Изключена е изборност основана на квалификация /образование, интелигентност/ и се допуска назначаването от ОФ комитети за съдии на хора, които са страна по делата: близки на партизани, ятаци и др.

в/. НЗНС освобождава съдопроизводството от процесуалните изисквания, които съществуват в НК и изобщо в съдопроизводството. По този начин "узаконява" НС в съд на произвола.

г/. НС не бе независим, а напълно под контрола и разпорежданията на БКП и на ком. център в Москва. За доказателство достатъчно е да приведем следните факти: изпращането на висшите държавни служители /регенти, министри и др./ в Москва за следствие и решение на съдбата им; преписката между Георги Димитров и Трайчо Костов относно присъдите на обвиняемите от Върховните състави на НС; намесата на съветския генерал Бирюзов за отмяна на 4-то Министерско постановление /целящо сменчаване на присъдите на военнослужащите участващи във войната срещу Германия/, за да стане ясно, че външна сила /бившия СССР и ком. централа в Москва/ е направлявала и контролира.

ла от самото начало дейността на НС и издаваните от него присъди.

15. Съгласно НЗНС смъртните присъди на Народния съд са окончателни, не подлежат на обжалване и се изпълняват незабавно. Тази разпоредба е в противоречие с общоприетите правни норми, както и с чл. 6 ал. 4 на МПГП: "Всеки осъден на смърт има правото да иска помилване или смекчаване на присъдата. Амнистия, помилване или заменяне на смъртната присъда могат да бъдат давани във всички случаи." За разлика от НС в България, право на помилване се предвиждаше при всички аналогични съдилища в други страни, дори от Международния военен трибунал за съдене на главните престъпници в Нюрнберг, както и в Токио. Съответно, потвърдените смъртни наказания бяха изпълнени 16 дни след произнасяне на присъдите /Нюрнберг/ и 46 дни /Токио/.

Всичко гореизложено доказва противоконституционността и противоправния характер на НЗНС.

Възловият проблем стоящ пред КС, както е поставен и от ВС /т. II, 3/, е: МОЖЕ ЛИ КС ДА СЕ ЗАНИМАВА С КОНСТИТУЦИОНОСЪОБРАЗНОСТТА НА ЗАКОН, КОЙТО ВЕЧЕ НЕ ДЕЙСТВУВА /КАКЪВТО Е СЛУЧАЯТ С НЗНС/ ?

Съюз "ИСТИНА" поддържа изцяло аргументите в диспозитива на ВС, които доказват, че не само може, но в конкретния случай и е длъжен.

/Като допълнение към мотивите вж. и приложение № 1/

1. ВС, в рамките на надзорното производство, ПРИЛАГА НЗНС. Следователно, НЗНС е действащ закон и до днес.

2. Вярно е, че НЗНС е издаден с ограничен срок на действие. Но той в продължение на 5 десетилетия и ДО ДНЕС Е ПРОИЗВЕЖДАЛ И СЕГА ПРОДЪЛЖАВА ДА ПРОИЗВЕЖДА ПРАВНИ ПОСЛЕДИЦИ, КОИТО ЗАСЯГАТ ПРАВНИЯ ИНТЕРЕС И СУБЕКТИВНИТЕ /МОРАЛНИ И МАТЕРИАЛНИ/ ПРАВА НА ДЕСЕТКИ ХИЛЯДИ БЪЛГАРСКИ ГРАЖДАНИ.

Осъдените от НС и дори само съдените и оправдани, както и техните близки, бяха подложени през целия период на тоталитарната власт на най-жестоката дискриминация и потъпкване на човешките им и

граждански права:

- Лишаване от право на работа
- Лишаване от местожителство
- Лишаване от право на образование и професионална квалификация
- Лишаване от пенсия
- Лишаване от право на пътуване в чужбина и др.

Макар повечето от тези права да са формално възстановени след 10.XI.1989 г., последиците от присъдите на НС продължават и ще траят до края на живота на засегнатите лица /напр. относно образованието и професионалния напредък/, та дори и в следващите поколения. Законът за лишаване от пенсия на лица с фашистки прояви все още не е отменен, а въз основа на него са отнети военноинвалидни пенсии на осакатени военнослужащи през Отечествената война /дори на условно осъдени от НС/.

С ПЪЛНА СИЛА ПРОДЪЛЖАВАТ ДА ДЕЙСТВУВАТ ПРАВНИТЕ ПОСЛЕДИЦИ НА АНТИКОНСТИТУЦИОННИТЕ КОНФИСКАЦИОННИ ПРИСЪДИ, КАКТО ВЪРХУ ОСТАНАЛИТЕ ЖИВИ, ТАКА И ВЪРХУ НАСЛЕДНИЦИТЕ НА ОСЪДЕНИТЕ.

ПРАВНИТЕ ПОСЛЕДИЦИ НА НЗНС ПРОДЪЛЖАВАТ ДА СА В ДЕЙСТВИЕ, НАРУШАВАЙКИ ПРАВАТА НА ХИЛЯДИ БЪЛГАРСКИ СЕМЕЙСТВА.

В тази връзка, КС, произнасяйки се по делото за НЗНС, ще отговори на разпоредбите на чл.2 ал.3, букви а,б и в от МПГП съгласно които:

.Всяка държава-страна по този пакт, се задължава:

а) Да осигури на всяко лице, на което правата и свободите, признати в този пакт, са били нарушени, ефикасни средства за възстановяването им, дори и нарушението да е извършено от лице, действащо в качеството си на официално лице;

б) Да осигури на всяко лице, претендиращо за такова възстановяване, правото това да бъде установено от компетентните съдебни, административни или законодателни власти или от всяка друга компетентна власт, предвидена в правната система на държавата, и да развива възможностите за правна защита;

в) Да осигури привеждането в изпълнение от компетентните власти на такова възстановяване, когато то е било признато за основателно.

Отмяната на НЗНС не означава екслеге оневиняване на привлечените под отговорност по този съд. Тя прогласява НС за противоконституционен като институция и като съдопроизводство. Чл.31 ал.7 от КРБ дава възможност действително виновните да понесат отговорност от редовни конституционносъобразни съдилища и съдопроизводства. По данните събрани от Съюз "ИСТИНА", няма истински виновен, който да е останал жив.

Общественото напрежение у нас, невъзможността на други държавни институции да решат проблема, поставят Конституционния съд на Република България в изключително важната историческа позиция - да освободи българското общество от източника на едно нестихващо напрежение и ожесточение, и да открие възможности за бъдещ достоен и културен политически живот.

София 8 юни 1994 г.

С уважение:

Председател на Съюз "Истина" /

Проф.д-р Георги Г. Марков/

секретар:

Димитър Букурещлиев/с

ПРИЛОЖЕНИЯ :

1. Копие от Международния Пакт за Граждански и Политически права /МПГПП/ - от Сборник от международни документи за правата на човека, ООН, Ню Йорк 1992, с.20-27. В същия сборник са публикувани и редица други документи, на които НЗНС пряко противоречи.

2. Относно допустимостта за разглеждане искането на Върховния съд за неконституционност на НЗНС от Конституционния съд на Република България.

3. За международноправния статут на съпротивата в България 1941 - 1944 година.

4. Съпоставка между Народния съд и подобни съдилища в други страни след края на Втората световна война.

5. Паметно обръщение на Съюз "ИСТИНА" към обществеността от 26. III. 1994 г.

6. Шест броя издания на Съюз "ИСТИНА" /вестници/.

СЪКРАЩЕНИЯ :

ВДПЧ - Всеобща декларация за правата на човека

ВС - Върховен съд

КРБ - Конституция на Република България

КС - Конституционен съд

НЗНС - Наредба-закон за народен съд

НС - Народен съд

МПГПП - Международен пакт за граждански и политически права

ООН - Организация на Обединените Нации

ТК - Търновска конституция

ПРИЛОЖЕНИЕ № 3

ЗА МЕЖДУНАРОДНОПРАВНИЯ СТАТУТ НА СЪПРОТИВАТА В БЪЛГАРИЯ
1941 - 1944 ГОДИНА

Наредбата закон за Народния съд /НЗНС/ е основана върху предпоставката, че "борбата за народна свобода" /въоръжената съпротива срещу законната власт в българската държава в периода 1941 - 1944 г., а в действителност - въоръжен бунт и метеж заповядан от ЦК на БКП, пряко подчинен на ЦК на ВКПб и на Коминтерна/, е правомерна акция от гледна точка на международното право.

Това становище не отговаря на истината. Съобразно международното право - както това, което е било в сила тогава, така и днешното - тогавашната българска власт и държава са имали признатото международноправно правомощие да действуват със сила и принуда, с цел да предотвратят или потушат противозаконни въоръжени действия и избухнала гражданска война на своята територия. Въз основа на общопризнат международноправен принцип, осветен от древно време и в държавното и в частното гражданско право, според който "от безправието не може да се поражда право" /"екс инърия юс нон оритур" - лат.ез/, вдигналият оръжие и участникът във въоръжени действия срещу собствената си държава - деяние наказуемо според тогава действащия държавен правов ред в България, - не може да иска международноправна защита и да се позовава на международноправни принципи в своя полза и интерес. А точно такава е положението от държавноправно и международноправно гледище, на партизанина - мним "борец за народна свобода", а фактически - агент-изпълнител на заповеди издадени от чужда страна и от ръководството на нелегална "българска комунистическа партия", пряко и безпрекословно подчинена на Коминтерна, респективно - на правителството на бившия Съветски съюз.

Съгласно съвременното общо междудържавно право, респ. Хартата на ООН, възведената в задължителна международноправна норма за ЗАБРАНА на използването на сила /чл.2 ал.4 на Хартата/, Уставът на

ООН, се отнася само до междудържавните и международни отношения, а не и до принудителните мероприятия, които отделната държава има право въз основа на своя териториален суверенитет /вътрешноправна компетенция; съгласно терминологията възприета в Устава на ООН и в преобладаващата съвременна международноправна доктрина/ да взема против отделни лица и/или група лица нарушили вътрешноправния държавен правен ред, включително и мероприятия предприети от дадена държава с цел потушаване на бунтове, метежи, общепасни престъпления, въстания и на гражданска война.

НЗНС не само явно противоречи на действащата в момента на издаването ѝ правова уредба на българската държава, но тя фактически поставя в равноправно положение партизаните с бойците на Съюзените народи и бившия СССР. Тя обявява за виновни и въвежда драконовски наказателни мерки срещу "провинилите се" в действията на българската държава срещу "народните борци" - тацитно приети в НЗНС и от деветосептемврийските власти в България за "съюзници" на Съюзените срещу Тристранния пакт държави, а цялата "НОВА" /"Народоосвободителна въстаническа армия", т.е. партизанските чети/ - за подразделения от армиите на Съюзените народи. Това - за да се легитимира колкото може по-убедително противоправната НЗНС и да се манипулира общественото мнение в България, вече шокирано и парализирано от противоправното нахлуване на Червената армия /III-ти Украински фронт/ на българска територия. /Запазени и редовни дипломатически отношения до последния момент на обявяване на "състояние на война" от страна на правителството на бившия СССР/.

В действителност партизанската "армия" в България не е била призната от никой съюзен народ, респ. правителство, включително и от съветското. Дори и след включването на българската войска в Червената армия след 9. IX. 1944 г. и след действията на българската армия в Македония, а на Първа българска армия и в бивша Югославия, Унгария и Австрия, България не е била призната за съвоюваща страна

Ж

не само от Великобритания и САЩ, но и от бившия СССР; и това дори и на мирната конференция в Париж - 1947 г.

Партизанската "НОВА" не е била никога - нито преди, нито след преврата на 9. IX. - призната като "съвохваща" на Съюзените народи. А за да бъде призната в качеството на вохваща страна, общото между-държавно право /и тогавашно и днешно/ изисква като първо условие "ДА БЪДЕ ПРИЗНАТА И ОВЛАСТЕНА /в оригинала - "оторизирана"/ от правителството, от името на което /респ. - в интерес на което/ тя вохва".

Искането отправено от един от защитниците по процеса на ЦК на БКП в 1941 г. към посолството на СССР - да свидетелства, че подсъдимите са действали пряко в полза на Съюзените народи /за да се избегнат смъртни присъди/, е било оставено без отговор от страна на съветското представителство.

Редица други условия, приети в общото международно право, за да бъде призната една въоръжена група лица като вохваща, са липсвали за бойците на "НОВА" мобилизирани от БКП.

Следователно, партизанските действия на "НОВА" са били извънмеждународноправни и изцяло подвластни на действащите тогава законни уредби и норми на българската държава.

Що се отнася до някои ексцеси и криминални деяния свързани с действията на българските държавни власти срещу партизаните, те са могли да бъдат подведени и виновните съответно наказани по тогавашния НЗ, без да има нужда от извънредна "съдебна" инстанция като НС. Следва да се има пред вид, че доказателствата - самопризнания, документи, някои снимки и др. - представени и в тогавашния печат и пред НС - не са безспорни, тъй като съществуват указания и данни за организирани манипулации, включително и фотомонтажи, наредени и проведени с цел да се "развихри народната ярост" и предизвика "революционна мъст". /Отговорни за тази "линия" след 9. IX. са лично Вълко Червенков съвместно с Трайчо Костов/.

ПРИЛОЖЕНИЕ № 2.

ОТНОСНО ДОПУСТИМОСТТА ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ ИСКАНЕТО НА ВЪРХОВНИЯ
СЪД /ВС/ ЗА НЕКОНСТИТУЦИОННОСТ НА НЗНС ОТ КС НА РЕПУБЛИКА
БЪЛГАРИЯ

В раздел II на Определението на ВС за сезиране на КС относно противоконституционност на НЗНС за НС са разгледани три въпроса по допустимостта на искането към КС.

Към тях могат да се добавят и следните съображения относно тази допустимост:

- §3 от Заключителните разпоредби на КРБ съдържа правомощие на КС да констатира по общообвързващ начин, че конкретни заварени закони следва да се считат за отменени по право вследствие противоречие с КРБ и във връзка с нейното пряко действие по чл.5 ал.2 от същата. /Подробно вж. Е.Друмева "Конституционно правосъдие" година първа. Университетско издателство "Св.Климент Охридски" с.17 и 18/. Разпоредбата на ал.2 от § 3 от Заключителните разпоредби не може да преклудира правомощието на Народното събрание да отменя тези разпоредби от заварените закони, които не са отменени по силата на непосредственото действие по чл.5 ал.5 на КРБ след изтичане на предвидения едногодишен срок. Както Народното събрание по силата на върховенството си като законодателен орган ще може да осъществява това правомощие и след този срок, така и КС по силата на общата си компетентност по чл.149 т.2 от КРБ може да се произнася за противоконституционността на заварените закони и особено в случаите, когато той бъде сезиран при условията на чл.150 ал.2 от КРБ.

Разпоредбите на НЗНС са, до силата на чл.5 от КРБ, екс леге отменени по смисъла на § 3 ал.1 от преходните и заключителни разпоредби. Налице е пряко и драстично противоречие с чл.чл. 5, ал.3 и 4, чл.56, чл.117, чл.119 ал.1 и чл.121 от КРБ, както и във връзка с международни договорености, към които България е присъединена.

- Не по-малко съществено в настоящия случай е съображението, че

по отношение на НЗНС становището посочено от ВС в т.3 на раздел II от Определението, а именно, че НЗНС е "закон, който вече не действа", има относително значение. Това се отнася само до съдопроизводствената функция на това действие. Но в същност продължаващото му действие като нормативен акт в сегашната правна система е налице и именно поради това общественото необходимо е за сегашния конституционен ред решението на КС относно противоконституционността на това действие на НЗНС. В това отношение достатъчно е да се изтъкне следното:

1. Правните последици на присъдите на НС продължават пряко да тежат върху останалите живи осъдени и върху хилядите потомци на вече починалите осъдени лица.

2. Че НЗНС продължава да действа стана съвършено ясно при оживената дискусия във ВНС при приемане Закона за амнистията през 1990 г. Именно поради неговото продължаващо действие такава дискусия продължава и до сега в нашето общество.

3. Както е известно, не е отменен и продължава да действа Законът за лишаване от право на пенсия на лица проявили фашистка дейност, /ДВ бр.9 от 1948 г. изменен и допълнен - бр.176 от 1949 г., изм. и допълнен бр. 71 от 1964 г./, по силата на чл.1 от който осъдените от народните съдилища се лишават от право на пенсия.

Съществуват и други юридически аргументи, които безсъмнено сочат, че НЗНС е един заварен, по смисъла на § 3 от Преходните и заключителните разпоредби на КРБ, закон, чиято неконституционност следва да се прокламира от КС по силата на неговата конституционна компетентност.